Ч. 113 (13.061). Львів, середа 25. травня 1932. Pocztowa opłata zapłacono ryczałtem. Рік LIII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло“. Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:

Місячно	5·00 зол.
Чвертьрічно	14·00 „
Піврічно	26·00 „
Річно	48·00 „

ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці і замор. Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр. Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 25 сот.

ТИШИНА ПЕРЕД БУРЕЮ?

Раптова мовчанка після крику про зміну уряду. — Гра за кулісами: з ким лучитися? — Нова знижка платень: слабість чи сила уряду? — Захмарений захід.

Варшава, 22. травня 1932.

Після усього того гармидеру, який ще тиждень-два тому счиняла вся польська преса про великі „зміни“, які ждуть уряд і правління „in capite et in membris“, — раптова нинішня тишина мусить дивувати кожного пересічного читача. Льогічно виходилоб, що зміни може й були пляновані, але вже перестали бути актуальні. По суті — річ представляється зовсім інакше. Адже польська преса давно перестала бути навіть відзеркаленням сучасної дійсности Польщі, — а не то авторитетним заповідачем її будучности. Передусім люди нічого не знають, а з того небагато, що знають, можуть писати лише малу частину. Така маленька частинка інформацій, які дійшли до відома людей преси — саме й була підставою того шуму, що знявся довкола нарад у Спалі й на Замку та „таємничих“ подорожей п. Бартеля на лінії Львів—Варшава. Нинішня мовчанка не значить нічого більше, як те, що скупий запас випадкових інформацій вичерпався, ніхто з урядових кол не журиться потребою повідомити громадян, у чому річ, навпаки — „конспіративного“ характеру проблеми зміни уряду і системи влади урядові чинники бережуть ще зоркіше, ніж раньше, — і часописи перестали писати про найважнішу справу держави та чекають, аж знову якийсь **deus ex machina** у постаті п. Бартеля чи якийсь інший „таємничий“ випадок не дасть нового газетного матеріялу.

А тимчасом сама справа зовсім не зійшла з денного порядку і ні трішки не перестала бути актуальною. Коли цілим державно-політичним життям кермують одиниці, між якими є і такі, про яких ширший загал взагалі нічого не знає або дуже мало, та яких вплив відомий лише за кулісами справжнього — а не того формального псевдо-парляментарного устрою, то при такій системі закулісову гру треба розшифровувати покажчиками **варшавської атмосфери**, треба шукати вказівок між рядками санаційних та опозиційних офіціозів та зручно орієнтуватися серед повені поголосок. І так нині ніхто вже не має ніякого сумніву, що не то з „бойового“ настрою нема у варшавському санаційному таборі сліду, але й що щез всевладний досі настрій т. зв. урядового оптимізму. На цю атмосферу склалося чимало моментів і конкретних подій з останніх тижнів — про що вже у нас писалося — та у висновку станула перед санацією рубом проблема: чи всупереч усім тим явищам (ситуація господарська, політичний хаос, лист кард. Гльонда, події в Німеччині, події у Франції, ситуація на Сході і т. д.) таки не ділитися з ніким владою, себто не міняти дотеперішнього „курсу“, що є своєрідною мішкою „сильної руки“ і „блискучої ізоляції“, — чи теж „поширити базу ідеольогії маршала Пілсудського“ (так воно називається в санаційній фразеольогії)? Поширення „бази“ можливе або на ліво або на право. Коли йде мова про проф. Бартеля, як того санаційного діяча, з якого іменем вяжеться легенда про демократизацію і парляментаризацію влади, тоді — очевидно — наче автоматично мається на увазі співпрацю в якихнебудь формах — з польською лівицею. А проте і суспільна програма і симпатії нинішніх володіючих кол схиляються безумовно в сторону правиці. Польська лівиця (ППС) входить під увагу у звязку з побідою лівиці у Франції та потребою паралізувати некорисні настрої і поголоски (нпр. у справі Данціга) на міжнародньому грунті. Зате польська правиця (ендеки), як союзник, пригодилась би тепер саме у відповідь на побіду Гітлера у Прусах, пригодилась би теж з огляду на клир, промисл і поміщиків та на — зміну конституції, яка все ще мерехтить на дальшому плані та яку перевести можна лише вкупі з ендеками! Ці течії і погляди саме й зударяються нині за варшавськими кулісами. Назовні їх ефект — з одного боку в коротких півофіціяльних замітках, що взагалі не буде ніяких змін, з другого — у безумовному стушуванні тону в санаційно-опозиційних (головно ендецьких) пресових діяльогах.

Чомуж так довго нема ніякого рішення? Дуже просто: рішення у такій преважній справі залежить від маршала і без його згоди на таку поважну зміну ніхто не рішається, — а маршал мовчить. Мовчить, цих тем не порушує, про ці справи нікому нічого не каже... У цій ситуації „рішення“ мусить відкладатись і мусить нібито наступати затишя, яке проте одної гарної години може закінчитися якоюсь постановою, що знову коміть головою переверне всі польські редакції.

Але покищо треба — як це зветься в офіціяльній мові — „полагоджувати біжучі справи“. До таких скромних справ належить м. і. журба за бюджет, за гроші на покриття видатків і за видатки, які потрібують грошей. Як грім із ясного неба впало на урядництво рішення ради міністрів нової знижки платень. Скільки ощадностей дасть тих „відрізаних“ 9 і 8 відс. (державні урядовці й емерити на провінції та військові), того обрахунку покищо не оголошено. Взагалі, поза звязкою офіціяльною звісткою, санаційні часописи про цю справу ані чичирк. Але ніхто не має чейже ніякого сумніву щодо правдивого значіння тої нової знижки: що фінансова ситуація справді мусить бути невимовно важка, коли уряд звважився на такий крок, та що цей крок означає дальшу павперизацію всього життя у Польщі і в наслідку найфатальніше мусить відбитися на самих доходах державного скарбу. Організаційно розбите, морально зденримоване, апатичне й покірливе польське урядництво на ніяку відповідь, крім паперових протестів, не здобудеться — це знає прегарно уряд і знають самі урядовці. Але річ не в тім, що уряд покористувався цим станом урядництва, як найлекшим засобом моментального рятування ситуації на день 1. червня. Річ у тім, чи в цьому рішенні уряду треба добачувати силу чи слабість уряду. Чи уряд полк. Пристора все ще вважає, що може дозволити собі на ризико загострення настроїв невдоволення, — чи теж може це справді один дальший крок — як каже „Роботнік“ — по похилій площі, по лінії найлекшого спротиву, яка для кожної влади є лінією найнебезпечнішою...

Таким теоретичним питанням займаються у Варшаві люди, які не вірять, щоби нинішня тишина була вже ознакою літніх ферій. А на доказ, що ця тишина небезпечна, — тицяють пальцем на захмарений захід... Про це кілька слів — завтра. (ік).

Як пристосуватися до нових шкільних законів?

(З реферату дир. В. Кузьмовича на Зїзді „Р.Ш.“)

Завдання українських громадських чинників і рідно-шкільних діячів у ділянці народнього шкільництва.

У найближчих днях належить подбати, **щоби доплив дітвори до I. кляси нар. школи був якнайбільший.** Не сміє найтися ні одна семилітня дитина поза школою. Завважую, що управителі шкіл мають право в індивідуальних випадках (прискорення умового розвитку дитини) допустити дитину навіть 6-тилітню до школи. Однак явище приймання 6-тиліток не може мати масового характеру. Треба доложити всіх старань, щоби по українських приватних і державних нар. школах на тому місці, де мали бути перші кляси, не повстала прірва.

Мусимо далі виступити з громадянською ініціятивою всюди там, де будуть зліквідовані відділи перших кляс державних гімназій. Ця громадянська ініціятива має полягати на тому, щоби замість тих кляс потворено пяті кляси державних народніх шкіл з українською мовою навчання. А саме там, де вже є українські державні 7-миклясові школи (Львів, Перемишль), щоби у вільних убікаціях тих гімназій могли цього року найти приміщення рівнобіжні відділи (паралельки) істнуючих уже українських 7-миклясових шкіл. А там, де нема державних українських 7-миклясових шкіл (Станиславів, Коломия, Стрий, Бережани), щоби ці паралельки були організаційно звязані з державною 7-миклясовою польською школою, але з тим, щоби мова навчання тих паралельок була українська. Ці паралельки, поширені в наступному шкільному році на ще одну клясу (з огляду на майбутню ліквідацію II. гімн. кляси), повинні стати завязком нових державних 7-миклясових народніх шкіл з українською мовою навчання, яких, як відомо, на всій території львівської шкільної округи є лише кілька, а повинно бути вже тепер кількадесять.

Мусимо доложити максімум зусиль, щоби всі приватні народні школи „Рідної Школи“ повищили свій організаційний ступінь (з 4-кл. стали 5-ти клясовими і т. д.). Це відноситься і до державних нар. шкіл з укр. мовою навчання. Не забуваймо, що в українському національному інтересі є, щоби сітка нар. вищеступневих шкіл була якнайгустіша, бо ці школи (а саме 6-тиклясові) будуть у майбутньому підбудовою середніх шкіл усіх типів.

Не можемо випустити зпід ока громадянства дітей і в дошкільному віці. Мусимо звернути особливу увагу на організацію захоронок і діточих садків та мати не лише на увазі їхню виховну сторінку, але й організаційні потреби: вони повинні стати організаційною підбудовою для українських приватних народніх шкіл.

Нові шкільні закони створюють одну для української нації небезпечну можливість, якщо українські громадські і рідношкільні діячі не подбають заздалегідь про усунення цієї небезпеки. А саме, ці закони можуть довести до катастрофального зменшення української інтелігенції. Селянська дитина, яка хотіла покінчити університет, міняла досі звичайно два рази місце свого осідку: з рідного села до місточка з гімназією а звідси на університет. Тепер правилом буде 4-ократна зміна місця осідку: з рідного села до найближчого з 6-тиклясовою народньою школою, звідти до містечка з 4-клясовою сер. школою, звідти до міста з ліцеєм, а врешті звідти на університет. Ціла наша дотеперішня діяльність у ділянці бурс була пристосована до двократної зміни і ми потворили бурси лише по більших містах. По селах і місточках ми бурс не маємо. Цю прогалину мусимо доконче виповнити. Мусимо приступити негайно до творення бурс, інтернатів, харчівень і збірних дешевих станцій по селах і місточках, всюди там, де є народні школи вищого організаційного ступня, щоби дати сільській молоді, яка не має в себе на місці 6-тиклясової школи, спромогу цю школу покінчити в сусідстві. Цей постулят нашої громадської діяльности незвичайно важний, не лише тому, що 6-тиклясова школа буде в майбутньому необхідною для поступлення до всіх шкіл середнього типу, в тім і до загально-образуючих і фахових — при тому нові шкільні закони є спеціяльно протекційні для фахового шкільництва усіх типів і ступнів, якого ми не маємо, — але ще й тому, що для нації взагалі корисніше, коли якнайбільше людей кінчає народню школу найвищого ступня.

Нові шкільні закони, хоч обмежують громадянську ініціятиву і віддають дуже багато незвичайно важних справ до вирішення шкільній владі, саме тому вимагають незвичайної сто-

рожкости й ініціятиви якнайширших верств громадянства. Українське громадянство повинно зрозуміти, що воно зможе свій стан посідання в ділянці шкільництва не тільки зберегти, але й поширити лише тоді, коли про школу (однаково приватну як і державну) стараємуть і школу боронитимуть не одиниці, а навіть установи, лише якнайширші маси населення. Їх треба привчити і втягнути в активну оборону і розбудову свого шкільництва. Шкільна влада мусить бачити, що за кожним постулятом українського шкільництва є воля загалу. Ніяка акція інтервенційна чи петиційна одиниць чи установ, взагалі ніяка легальна акція не буде успішною, коли вона не буде або масовою, або організованим виразником волі мас. Організація масового напору, систематична й безупинна опіка, вкінці кочби й утяжливе доходження своїх прав на терені не лише приватного, але й державного шкільництва, це є ті напрямні, які нові шкільні закони у весь зріст видвигають перед українське громадянство і рідношкільних діячів — під загрозою цілковитої утрати впливу на своє шкільництво.

Німецькі скарги на Польщу.

Вивласнення німців за нельояльність.

Рада Союзу Народів займалася 21. ц. м. скаргами німецьких національних меншин на Польщу в аграрних справах. Скарги торкаються вивласнювання німців у Познанщині й на Поморю та покликуються на тайний рапорт „комісії трьох", підписаний англійським, італійським і перським знавцем. Ця комісія ствердила велику диспропорцію при вивласнюванні у звязку із земельною реформою у відношенні до населення німецького та польського. Вивласнено 73 прц. німецьких господарств а тільки 27 прц. польських, причому польська влада мотивувала своє поведення супроти німців „недостачею льояльности". На внесення референта Рада рішила вибрати спеціяльну комісію, що розглянe ті скарги і свій звіт з відповідним внесенням предложить на сесії у вересні ц. р. Справа викликала горячу дискусію й спротив польського делеґата, якого підтримували делеґати Франції й Югославії.

На цьому скінчилася травнева сесія Ради Союзу Народів.

Англійсько-магометанська змова в Індіях.

До англійського губернатора Бомбаю зголосилося 7 гіндуських провідників з протестом проти варварств, яких магометани доконують на гіндуському населенні. Делегати зазначили, що коли гіндуси благають англійську поліцію, щоби оборонила їх перед нападами магометан, дістають відповідь, щоби шукали обороны в гіндуському конґресі. Гіндусів бють, мордують і грабують, а поліція не хоче про це нічого знати. У своїх скаргах перед губернатором гіндуські делегати заявили, що населення Індій перебуло вже раз правління великого Могола, отже й витревае переслідування в часі англійсько-магометанської змови, спрямованої проти гіндусів.

У відповідь на це ґубернатор зазначив, що англійська влада не робить ріжниці між ісповідниками ріжних релігій і в міру можности боронить гіндуське населення перед нападами.

В часі, коли гіндуська делегація говорила з губернатором, на вулицях ішли дальші бої магометан з гіндусами і поліцією. Згинуло 6 людей і 35 було ранених. Багато домів спалено, між ними 3 гіндуські святині, що представляли рідкі памятники архитектури.

—o—

Воєнні приготування Радянщини.

Рада народніх комісарів оголосила при допомозі московського радія приказ, що покликує на маневри річники 1909, 1910, 1911 і 1912. Ті маневри уважають в Европі частинною мобілізацією Радянщини як відповідь на події на Далекому Сході. Звертають увагу, що Сталін, який мав виїхати на Крим, остався на Кремлю.

Грузинське пресове бюро повідомляє: Коли в центрі Радянщини ведуть приготування до війни, що „вибухне в найближчому часі", між іншим перемінюючи промислові фабрики на фабрики муніції, Кавказ находиться вже під знаком воєнного стану. Свідчить про це цілий ряд постанов, як нпр. іменування головного команданта всіх військових сил на Кавказі, переказуючи йому якнайширші повновласти, та іменування найвірніших приятелів Сталіна на становище членів воєнної ради червоної армії на Кавказі.

—o—

Страйкова revoльта в Греції.

В Греції застрайкували всі почтові й телеграфічні службовці, наслідком чого Греція майже відтята від світа. Застрайкували теж робітники у фабриках тютюну в Драма і Кеанті, причому прийшло до кривавих боїв на барикадах з військом і поліцією. Заноситься на те, що й залізничники прилучаться до страйку. З огляду на те, що страйковий рух звернений проти уряду й приймає революційний характер, цілий кабінет Венізельоса подався до димісії. На основі останніх вістей всі грецькі професійні союзи рішили проголосити ґенеральний страйк. Заворушення, які вибухли в грецькій Македонії, поширилися вже на Тракію. Президент Заїміс пробує створити коаліційний уряд, а коли це йому не вдасться, проголосити військову диктатуру й здавити революційний рух безпощадно. Покищо на місця неспокоїв вирушило військо а навіть поплили воєнні кораблі.

—o—

Гітлерівці наближаються до влади.

Пруський уряд Бравна зголосив 21. ц. м. димісію у звязку з вигасненням мандатів дотеперішнього пруського сойму, виконуючи свої обовязки провізорично аж до вибору нового президента міністрів новим соймом. З того приводу президент Гінденбурґ перервав свою відпустку і вернув до Берліна, щоби порозумітися з канцлером Брінінгом в справі реконструкції кабінету.

Наближається час скликання пруського сойму і ситуація стає з дня на день більше напружена. Зачувати, що комуністи рішили улекшити гітлерівцям проведення свого кандидата на прем'єра пруського уряду. Гітлерівці висувають теж свого кандидата на предсідника сойму. Осягнення обох цих становищ віддало би пруський сойм цілком у руки гітлерівців.

—o—

З Волині.

До виборів в Рівному. Ріжні польські політики й організації вже розпочали передвиборчу акцію, яка має на меті створити „християнський бльок" антисемітської закраски та недопустити до окремих національних лист, а передовсім української. Особливо цікавий один з трьох постулятів конференції „Федерації оброньцуф ойчизни", а саме: „конечною річчю є зломати дотеперішній дефетизм і пасивність серед громадян-християн, які при попередніх виборах уможливили перемогу ґетта. Стара дисципліна, що вяже б. військових, накладає і тепер на давніх товаришів зброї обовязок, щоб участь у виборчій боротьбі громадян-християн була загальною". Нема сумніву, що ВУО, „Рідна Хата" й інші підпорядкуються цьому гаслові й „перемога християн" (читай: поляків) буде повною".

Присяга еп. Полікарпа. Луцького епископа Полікарпа викликали до Варшави, де він дня 17 ц. м. склав присягу на руки міністра віроісповідань Єнджеєвича.

Ліцитація „Рольніка". 8. червня ц. р. відбудеться ліцитація майна польської сільсько-

ФЕЙЛЄТОН „ДІЛА" З ДНЯ 25. ТРАВНЯ 1932.

С. ГАЙДУЧОК.

НА ҐРЕХОТИ ПОПАДІ.

Вже минуло три роки, як чарувала нас наддунайська долина Вахав (Wachau). Романтикою своїх замків промовляла до серця. В уяві викликувала постать Ришарда Львине Серце серед скель Діриштайну. Сріблиста стяжка цього наддунайського узбережа запала нам у душу, щоб наново будитися і себе нам пригадувати.

А там серпневим ранком перекинулися ми над живе срібло Лімниці. Круто мчав разніми мряками поїзд, підсвистував як хлопець-шибеник. Сріблистими вимиканими запонами підносилося сонце понад мряки, чимраз вище; мряки розплавалися в синяві й верхи Ґорґан виринали вмиті ранньою росою, причесані нічним вітром.

Спинилося око на кедровій палаті Підлютого, а ми в таборі сеніорів пластунів.

Задумані кедри рядком обступили церковцю й скромний обеліск — памятник вдячности.

Оглянути ще раз кедрову палату і налюбуватися бодай тим кедровим столом, вибиваним взористо кедровими суками — нема змоги. Там мешкає наш князь церкви.

Сплив зір на Кузьминець по другому боці, де на два тижні перед своєю смертю заїхав був на лови медведів австрійський намісник ґр. Андрій Потоцький.

І заглянули ми в музей Ґорґанів. Певне ви за нього не чували. Я вже вдруге його оглядаю.

Сліди медвежих пазурів на ялицях, дбайливо відрізані цілим кругляком, то знову на кругляках буків вирізане воєнне „Христос воскрес". Там на підлозі погнуті шеломи, чи останки воєнного виряду. Бо і тут у серці Ґорґанів була війна по верхах і залишились цвинтарища.

Та музейна збірка поміщена вже вдруге тимчасово, бо усюди хотять її спекатися. Не лише через перевіз з Осмолоди знищилася, але зложена в Їдальнім домі, доступна для кожного, ще більше нищиться.

А якби то невеликим коштом зробити для неї постійне приміщення з кількома кімнатами для природників, що літом моглиб тут працювати і збірку збільшувати?

Мають Татри свій музей у Закопанім малим коштом, моглиб мати й Ґорґани. Хто зна, чи за якийсь час не буде й чого збирати. Тоді будемо жалувати! Прецінь нині, як кажуть, навіть уже комплету крісел із світлиці в палаті нема, а десь там ще в Осмолоді можнаб знайти. А кедровий стіл так й хотілось би перенести в Національний Музей. Щоб не забулося, додам: ґадку збірки Ґорґанів подав інжинір Саєвич і сам став запопадливо її збирати. Не спинюсь над сеніорами; може колись вдруге, а тепер побіжу доріжкою нашої мандрівки на верх Попаді.

Вибирались ми мішаним товариством і мішаним віком, що вагався між 13—40 роками. Мішане було товариство і своєю вдачею. Це мене зразу бентежило, але потім рішився я йти.

Тиждень ждали ми на погоду. Не дивниця. Ґорґани мають то до себе, що схопити на них ясну погоду, це велике щастя для мандрівника.

А там ранком прибіг Мриц і з Камянця з вісткою: Нині пускаємося в дорогу.

Всідаємо на залізничку з готовими наплечниками, через Осмолоду веземося на Піскову, а радше Зелену Яворину.

Розлягся я вигідно на дошках. Мриц випакував наплечник, що мене аж страх збирає. Як то добре не мати численної фамілії! А панна Оля ще й додала йому сталевий сверлик ваги щось 3 кг. Хоче шукати за торфовиськами і відчитувати з них неписану історію Ґорґанів.

І я на ті досліди цікавий, хоч не дуже в них вірю. Вітер переганяв неспокійні отари бурих хмаринок, немов пастух сполохані стада овець.

Усміхаються верхи своїми полонинами, раз блиснуть ґрехотами, то насуплюються темними лісами, що закосичилися червоними й синіми квітками.

Не счулися ми серед тої краси, як висадилися на зупинці й пустилися вздовж Чорної ріки.

Тим разом йде наша мандрівка колективним проводом — без ясно означеного провідника.

Минаємо дві військові полеві кухні, памятки відступу наших військ у 1919 р. Так бодай пояснював ґаєвий. Вже й попали на військову дорогу, що веде до границі, а зором спинилися на Малій Попаді, що стала закутуватися хмарою. Їдемо понурим, аж чорним бором. Таємничість його обгортає душу. Велитенськими космами звисає з ялиць „бородуха". Її термін і появу пояснює п. Оля.

Трави під ногами від мряки змокріли. До самої границі підбіг зруб з галицького боку, а сіріли в мряці бовдуром обриси Попаді і впали перші краплі дощу.

Криємося під ялиці. Там уже й стягаємо дерево на ватру, ломимо чатиння на лежанки. Бо надто воно привабливе для пань. Вони плянували ще нині на верху бути.

Пішов Мриц води пошукати й вернув зі зрубу по груди мокрий. Знайшов при ньому кусник колиби. Та за моїм й його прикладом не хотіло товариство радше метрові хащі ... ... лиш товариство радше метрові ... ... у морі мокрих трав ... живої ватри, ніж куліль у морі мокрих трав.

Мирно минала ніч, таємні світлотіні кидала ватра. Мриц просушував штани й „мокасини". Хтось крізь сон деклямував: „А як ішли ми на Попадю, то настали мряки". Одиначку мою здобичу я і положив біля неї свій наплечник.

господарської кооперативи „Рольник" у Злолбунові на покриття належности Банку Господарства Краєвого.

Зміни у волинському воєвідському уряді. Відомий „українофіл", журналіст і редактор з Поділля П. Волошиновський, звільнений зі становища начальника самоуправного відділу й одержує посаду у „Волинському ревізійному союзі кооператив". Мелітон Твердохліб перенесений до Варшави до м-ства внутрішніх справ.

Підпал дому священика. В с. Войковичах на Горохівщині хтось облив дім священика Місечки бензиною і підпалив. Дім урятували.

Бюро фінансово-рільних справ. При волинському воєвідському уряді зорганізоване воєвідське бюро у фінансово-рільних справах. Бюро видало вже другий обіжник, що містить актуальні закони щодо ратунку рільництва. Хлібороби поки-що ще нічого не знають про це бюро. Звязку з населенням нема.

Суд над комуністами. До того, що вже було подано в „Ділі" про суд у Луцьку над членами КПЗУ Торчина, Рожищ і інших місцевостей, додаємо: Всього було обвинувачених 72. На суд явилося 11. Решта в луцькій вязниці переводила масову голодівку, в їх числі б. посол Сенюк, Іцек Страхман і Мойше Видра. Суд над демонстрантами відбудеться в іншому речинці.

Польсько-католицька акція. У звязку з греко-католицькою й православно-українською акцією на Волині латинський епископат зміцнив і свою акцію серед польської інтелігенції. В Луцьку заложено „Інститут Католицької Акції", який має своїм завданням одержати поміч для духовенства від польських дворів. Головою інституту біскуп Шельонжек призначив дідичку Ганну Потоцьку (з Четвертинських).

До фахових шкіл!

Небаром кінчається шкільний рік. Пора подумати батькам і опікунам, куди і до яких шкіл посилати своїх дітей. Добрі родичі не можуть допустити до того, щоби їх діти лишилися без закінченої освіти, що має дітям улекшити життя та дати їм варстати праці.

До таких практичних шкіл, що крім загальної освіти дають молоді в скорому часі і практичну фахову підготоку, належать *фахові школи*.

Безповоротно минули ті часи, коли в нашому суспільстві домінувала думка, що, мовляв, фахові школи — це щось гірше і менше вартісне, як напр. гімназії і семинарії, до яких треба посилати найздібніших дітей, тоді, як до фахових шкіл з конечности слід давати хіба лише туманів. Звідти зродилася навіть погорда до фахового шкільництва. Але саме життя ті хибні погляди виправило! Саме фахові школи потребують найздібніших учнів. У всіх культурних народів фахове шкільництво займає тепер найповажніше місце і ним найбільше опікується суспільство. Бо фахові школи виховують продуктивних і життєздатних громадян! Суспільну вартість людини оцінюють тепер не по свідоцтвах, а по її працездатности.

Українська молодь повинна заповнити в першу чергу всі фахові школи „Рідної Школи", а саме:

I. Хлопячі фахово-доповнюючі школи (для шлюсарів, електромонтерів, бляхарів, столярів, кравців, шевців, голярів і т. д.) у Львові, в Перемишлі, Станиславові і Тернополі.

II. Дівочі фахові школи (кравецтво, білизнярство як головні предмети, а крім того домашнє господарство, гігієна і т. д.) у Львові і в Перемишлі (3-літні шкільні кравецько-білизнярські варстати).

III. Три-літня Торговельно-Кооперативна Школа для хлопців і дівчат у Львові з ріжними окремими курсами, нпр. одно-річний торговельний курс для абітурієнтів, одно-річний кооперативний курс для абсольвентів 6-ти кляс середніх шкіл і взагалі всякі інші курси в залежности від числа зголошених і їх вибору науки.

Інші українські фахові школи:

IV. Середня фахова школа СС. Василіянок у Львові (кравецтво і білизнярство).

V. Три-літня Фахова Школа Кооп. „Труд" у Львові (кравецтво і білизнярство).

VI. Господарсько-садівнича Школа в Милованні (однорічна, запись щойно у вересні).

Вся та молодь, що хоче учитися того фаху, для якого ще нема відповідних українських шкіл, повинна вступати навіть до чужих шкіл (нпр., гарбарсько-білоскірничих, електротехнічних, дороговодних, кошикарських і т. д.), аби тільки набути фахове знання.

Особливо важні є для нас фахові школи для *учительок* науки господарства, кравецтва і модиярства, які по скінченні школи можуть не тільки вести своє власне підприємство, але також бути учительками жіночих фахових шкіл. До тих шкіл треба зголоситися вже в місяці травні.

Вписи до інших фахових шкіл відбуваються нормально в кінці червня і з початком липня.

Всі відомости про умовини і способи вступлення до фахових шкіл — українських і чужих, інформації про все фахове шкільництво на теперішній території Польщі дає книжочка п. н. „ФАХОВІ ШКОЛИ", яку можна дістати за 75 сотиків з пересилкою в Книгарні „Рідної Школи" у Львові, вул. Сикстуська ч. 20. *Дайно нашим дітям фахову освіту!*

Транспортовий страйк в Еспанії.

Страйк транспортових підприємств в Еспанії поширився на цілий край і треває дальше. Прохарчування міст відбувається з великими труднощами і під охороною поліції. Страйкарі стараються припинити зовсім рух автобусів і приватних самоходів. Страйк поширюється на фабрики. В Мадриді поліція сконфіскувала 200 кг. динаміту, великі запаси зброї та муніції, які терористи приготовили до нових політичних замахів. Арештували кількадесять осіб.

Спалили 44 муринські села.

До Союзу Народів прийшла вістка, що вояки граничної сторожі муринської республіки Ліберії (на західному побережу Африки) підпалили 44 муринські села і повбивали багато мешканців. Заінтересований в тій справі представник ліберійської республіки при Союзі Народів признав, що підчас тих нападів згинуло 8 осіб, переважно у вогні. В найближчому часі Союз Народів має вислати комісію до ліберійської республіки, щоби розглянула на місці злочинства.

—o—

Ювилей Української Господарської Академії в Подєбрадах

Дня 16. травня в Подєбрадах відсвяткували ювилей 10-ліття заснування Української Господарської Академії. Це було свято братерської єдности двох близьких до себе культурою народів українського і чеського, які й в своїй історії мали багато трагічних анальогій. Цього дня святкували один із чергових проявів гостинности, які нераз траплялися в історії цих народів. Колись Велика Україна виявляла свою гостинність у відношенню до чеських емігрантів, до чеських легіонерів, що билися за свободу та відбудову своєї держави; тепер, коли Чехословаччина стала самостійною, вона віддячує українському народові, відкривши свої кордони і серце для тих, що переможені в боротьбі за волю українського народу, мусіли опинитися на вигнанню. Вона відкрила Українську Господарську Академію, що не тільки зміцнює морально оба народи, а творить також підвалини для їхньої майбутньої господарської співпраці.

До Академії з приводу свята надійшло понад 200 привітів від організацій, установ, груп та поодиноких осіб. Тут були листи від Парляментарних Українських репрезентацій з оцінкою значіння Академії, тут були теплі привіти від краєвих господарських організацій. З ентузіязмом збори прийняли привіт від Конгресу Українських Інжинірів, що саме в той день відбувався у Львові. Присутніх чужинців немало дивували численні привіти від українських культурних організацій з краю і з еміграції. На ювилей поспішило відгукнутися чимало української інтелігенції, а в першу чергу, колишні учні Академії — нині самостійні працьовники на полі техніки та економіки.

Академія дістала багато листів і телеграм від урядових чинників та культурних установ Чехословаччини, від голови уряду ЧСР, від президента сенату Республики, від міністра хліборобства, міністра освіти, від нинішнього чехословацького посла у Польщі, міністра д-ра В. Гірси, від голови Народньої Ради Чехословаччини та Хліборобської Єдности, від вищих урядових осіб міністерства, що ближче стоять Академії — голови президії міністерства хліборобства, від голови шкільного відділу міністерства, держ. інспектора хліборобських шкіл, ріжних суспільних діячів, високих шкіл і учених Чехословаччини, від культурних установ у Празі і більш сотні привітів і телеграм від більшости українських установ і організацій із Галичини починаючи від таких як Українська Парляментарна Репрезентація УНДО, радикальна і соціялістична партія, зокрема від української парляментарної репрезентації у Румунії, від Укр. Наукового Інституту в Берліні та Варшаві і всіх українських організацій у Чехословаччині. Дуже багато листів і телеграм прийшло від наших учнів УГА і професорів з усіх кінців світа.

Свято відбувалося у переповненій українським та чеським громадянством салі міської „Заложні".

Чехословацька Хліборобська Академія спеціяльно делегувала на свято двох своїх представників, а саме: свого віце-президента, світової слави ученого, професора біохемії д-ра Ю. Стоклясу та директора хліборобської школи доц. д-ра Б. Штемпля. Міністерство хліборобства вислало свого спеціяльного представника проф. інж. В. Склядаля. Місто Подєбради було заступлене міським старостою инж. Панькажем. Був також пов-

на дижур: берегти всіх перед медведем, хоча в таку негоду йому не хочеться навіть за Львовянками волочитись.

Ранком-раненьким схопилися всі. Хоча не вмивалися то причепурилися немов на львівське корсо. П. Ірина навіть рурки знайшла в наплечнику й стала розгрівати їх над ватрою.

Чаю не хотіли, так спішно було їм на верх. Підождати на кращу погоду хоча би цілий день їм не поnутру.

За якийсь час добираємося до самого верха. Підтягнулися ми понад ліси вже й ховзькі і мокрі цекоти дзвенькотять під ногами. І афин море чорніє. Пронизливий вітер з полудневого заходу дме невпинно, кидає в нас туманами мряки а далі посипав дощем зі снігом. От і серпень на Попаді.

Ховзькі цекоти так наглять, щоби не задержуватися довгенько, в чим тутше перескакувати з одного на другий, або сідати, як одна з пань. Ані руш дальше не хоче йти.

Закостеніє! Просьбами, грозьбами разом з Мрицом, що збіг до неї, зрушуємо її в дальшу дорогу.

А зі своєї оз начки перший раз у житті я вдоволений. Козеняткoм скаче по рухливих плитках. Її це бавить більше, як „рутчбан" у Пратері.

Під верхом сів я в затишнім кітлику, розпалив машинку, грію закостенілі руки і лажу зором по мапі. Хоча наглять, не даюсь збити з пантелику. Особливо в мряці хочу бути „дома".

Малий підхід і ми на 1742 м. висоти. Біля нас трикутник Попаді й море пронизливої мряки.

Нема чого й задержуватися. Компас подає нам напрям на Малу Попадю (звáтись повинна би радше: Попадянка). Попадаємо на вигідну стежку прорубану серед косодеревини. Тут вже затишніше. На згірщення п. Олі відломлюю галузь косодеревини. Успокоюю її совість: Преціань я менше знищив косодеревини як ті, що прорубали вздовж на два метри широку дорогу для тих, які хотять почванитися: „ми лазили на верх Попаді".

Маленька баталія з п. Олею за відчитування мапи й всі йдуть за мною з Малої Попаді на сідло між нею і Паренками. У душі зарікаюся мандрівки з колективним проводом.

Спішать, — не хотять й відпочити.

Мене це не зрушує. Сідаю під ловецьким дашком, а порожня Торічеллія в мому шлунку заповнюється. Мряковиння дещо розлилося. Паренки ясно обрисувалися перед нами, а там уже всіми грехотами забіліли.

Відійшли ми з Мрицом на хвилинку, винюхали найкоротшу стежку і зсунулися всі над потік Паренка, що порозбивав колишню доріжку на всі лади.

Панна Ірина більше дбає за свої ноги, ніж мешти і чалапає серединою потічка. Самітні кедри приглядаються нам зі зрубів, а з узбіч зпід зломів і прірв, що хвилини втікає срібною стяжкою потічок і цікавий біжить до нас. Вже й сліди значеної туристичної стежки.

Рішили відпочивати в пустій колибі. Варили чай, а іще два тижні пізніше виловлювали блохи, яких там набралися. Захоплювалися в дальшій дорозі обома Капусянками, впивалися шумом Лімниці й вечором попали до Підлютого.

Бути на Попаді і не бачити моря верхів з неї, часто трапляється. Зате знайдете навіть у негоду на кожному версі: себе самого, свою душу і душу природи.

За тим варта піти з великого міста на верхи.

сутнім б. заступник міського старости дир. проф. Р Кратохвіль, що нераз виявив Академії неоціненні послуги. Кураторів господарської подебрадської школи заступав великий український прихильник перший заст. старости Чехословацької Сокільської Громади, вадрадник Й. Тругляж, від дирекції подебрадського літниська — управитель Ф. Кучера. Збори радісно витали теж чеського ученого і політика, відомого ще за старих часів українського симпатика у віденському парляменті д-ра інж. І. Граського.

Бадьорими мельодіями традиційного „ґаудеамус іґітур", проспіваного хором професорів і студентів Академії під орудою доц. п. Щуровської, почалася урочиста академія. Ректор проф. Б. Іваницький відкрив збори короткою промовою, згадавши в ній ті умовини, за яких заснували Академію, її осяги за минулих десять років, за допомогу чехословацького уряду і значіння її для чесько-українських взаємин. Присутні стоячи вислухали згадку про покійних членів персоналу Академії: лєктора В. Туркало, лект. інж. Г. Сидоренка, голову Термінольоґічної Комісії Е. Чикаленка, б. проректора проф. інж. О. Вілінського, проф. Р. Лащенка, члена Термінольоґічної комісії В. О'Конор-Вілінської, доц. інж. О. Михайловського, доц. інж. Е. Голіцинського, одного з фундаторів Академії М. Шаповала, а також абсольвентів та студентів Академії, яким не довелося дожити до цього дня.

Бурливою овацією збори зустріли пропозицію ректора вислати телеграфічну подяку президентові Чехословацької Республики Т. Ґ. Масарикові.

Свою промову закінчив ректор повідомленням, що Професорська Рада Академії ухвалила з нагоди ювилею вшанувати наукові та громадські заслуги двох видатних старих українських працьовників на полі техніки і економіки надавши президентові „Сільського Господаря" міністрові о. Титові Войнаровському титул доктора економічних та агрономічних наук **honoris causa** та відомому діячеві в галузі залізничого транспорту Андрієві Лукашевичеві титул доктора технічних наук **honoris causa.**

Після промови ректора забрав слово запрошений до почесної президії делеґат Чехословацької Хліборобської Академії проф. д-р Стокляса. В докладній, надзвичайно змістовій промові він обґрунтував думку, що цей ювилей є не тільки ювилеєм Академії, але також урочистим актом цілої Чехословацької Республики. Кажучи про працю українських вчених, промовець особливо нагадав наукову діяльність нестора хемічних наук, ректора університету проф. д-ра Горбачевського, що протягом десятиліть навчав у празькім чеськім університеті, виховав покоління чеської молоді і дав живий приклад чесько-української наукової співпраці. Після того йшли короткі промови — ректора Українського Університету проф. д-ра Горбачевського, ректора Українського Педагоґічного Інституту проф. д-ра Гармашіва, представника міністерства хліборобства проф. інж. Складаля та д-ра проф. Кратохвіля.

По привітальних промовах хор заспівав святочну кантату.

Проектований відчит проректора Академії проф. Л. Бича на тему: „Огляд дослідчої та фахової літературної праці Академії" не відбувся з огляду на пізний час. Співом національних гимнів українського і чехословацького закінчилось офіційне свято.

Після офіційних зборів відбувся товариський обід, на якому знову виголосили чимало теплих промов.

Неспокій в Манджурії.

На схід від Ціцікару прийшло до завзятого бою між японським військом і відділами китайських добровольців. Японці мусіли відступити, потерпівши великі втрати.

—o—

Бочка пороху в Данціґу.

Секретаріят місцевої соціял-демократичної партії оголосив відозву, в якій зазначує, що останні події в Данціґу довели до такого напруження, що теперішне положення можна порівнати зі ситуацією перед вибухом світової війни. Данціґ грався бочкою пороху, що може легко викликати пожежу в цілій Европі. Боєві розпорядки Польщі супроти Данціґа й бойкот данціґських товарів Польщею викликані поведенням ґітлерівців, що закликають до бойкоту польських товарів і заповідають вирішну розправу з Польщею та злуку Данціґа з німецькою республикою. Так повстає атмосфера взаїмного недовіря й оскільки данціґський сенат приборканням ґітлерівських боївок не постарається відпружити ситуацію, небезпека може зрости до небажаних розмірів.

—o—

Перед святом Матері у Львові.

Кілька заміток на тему культу Матері в нас.

„Союз Українок" проголосив в окремій відозві другу неділю травня ц. р. днем свята Матері. Згідно з цією відозвою культ Матері в нас мав цього року, як і попередніми роками, проявитися концертами, академіями і прилюдними викладами, присвяченими звеличанню Матері. Досі якось не чуємо з краю багато про свята Матері. Якось глухо на цьому відтинку громадської вражливости. Львів заповідає таке свято на 29. травня ц. р., тобто на останню неділю травня.

І саме з нагоди цього львівського свята Матері бажаємо висловити кілька думок загального характеру. Звідки взявся в нас культ Матері у таких формах, як його в нас пропаґують? Він прийшов із заходу. Велика війна, що кинула міліони людських жертв у ненаситну пащу молоха війни, спричинила у повоєнних часах цілком природний відрух на її страхіття серед усіх цивілізованих громадянств. І коли в часі війни не було місця для сентиментів при розпоряджуванні людським життям в імя державних престіжових чи державних життєвих інтересів, то повоєнний час дав саме широке поле для рефлексії над страхітливим минулим. А ця рефлексія оперлася передовсім на сентименті, на почуванні. Жертви війни як мертві так і живі сколихнули сумлінням вчорашніх засліплених войовників і дали волю їхньому почуттю гуманности. Нема сумніву, що найбільшою страдальницею в часі війни і по війні була мати, як та, що тратила синів на полях боїв, так і та, що тратила мужа, лишаючись з малими дітьми самотною на світі. І тому культ Матері в західньо-европейських краях виріс з рефлексії над страхіттями війни. Так зрозумілий (з чисто сентиментальної сторінки) перещіпився цей культ і на наш ґрунт.

Тому й не диво, що до свята Матері підходять у нас із чисто сентиментальної сторінки. Мати-страдниця — ось провідна нута, на яку говорять у нас з нагоди таких свят. Алеж у нас культ Матері і без наведених свят був поставлений дуже високо. Найкращі поеми Шевченка присвячені тому культові („Катерина", „Наймичка", „Марія"), поминаючи вже цілу низку творів інших українських літературних клясиків, на яких виховується наша молодь.

„Слово мати великеє, найкращеє слово" — казав Шевченко і тим віддав найвірніше настрій кожної людини відносно матері. І не тільки настрій, але й підкреслив крім того природний і самозрозумілий факт, що для кожної нормальної людини найбільшою цінністю у ділянці почувань, правдивим „святая святих" є мати. Народня українська мудрість, що в поняття „правди" вкладає і почуття добра і справедливости і щирости і щастя, зідентифікувала поняття правди з поняттям матері в такому клясичному афоризмі: „Тілько в світі правди, що рідная мати". Цей афоризм буде ще глибший, коли його передамо в пісенному виді: „Нема в світі правди, правди не зіськати — тілько в світі правди, що рідная мати". Тому з уваги на такий культ Матері у нас наші свята Матері не повинніб набирати переважно сентиментального змісту, а навпаки: усуваючи з них по змозі надмір сентименту ініціятори й аранжери цих свят повинніб їх зробити поважними засобами для виховування українських матерей і то виховування всестороннього. До нього належать не тільки національно-патріотичні справи, але й справи практичного виховування дітей, материнської та діточої гіґієни і т. п. Так поставлені свята Матері далиб нашому народові великі цінности. Доходи з таких, солідно підготованих і добре зорганізованих свят можнаб ужити на видання необхідної, особливо для матері-селянки й робітниці популярної як національно-педаґоґічної, так і гіґієно-медичної літератури.

Цих кілька стрічок з нагоди львівського свята Матері написали ми в найкращій вірі і з якнайкращими намірами використати якнайпрактичніше для нас орґанізовані форми культу Матері та запрягти до такої праці і заінтересувати нею якнайширші кола нашого громадянства. При цьому зазначуємо, що культ Матері виключно сентиментального характеру може мати велику практичну вартість хіба для виховання дітвори в благородній пошані до матері, але він нічого не може дати матері.

* * *

Львівське свято Матері влаштовує Львівська Філія Союзу Українок в неділю 29. травня. На свято складаються Служба Божа коло церкви св. Юра в 12-ій годині в полудне, в часі якої митрополит Андрій уділить учасникам архієрейське благословення, і концерт в салі Рем. Палати (Стрілецька пл.) в год. 4. пополудні. Треба, щоби це свято звеличали своєю участю якнайширші кола нашого громадянства і тим підкреслили його вагу.

Присилайте жертви на будову нагробника Іванові Франкові, який уже будується - Гроші слати до „Центробанку" на конто ч. 9003.

Б. сенатор УНДО Васаль Бараник перед судом.

УВІЛЬНЯЮЧИЙ ПРИСУД.

Перед львівською лавою суддів присяглих відбулася нині, в понеділок, розправа (відложена дня 23. III. ц. р.) проти бувшого сенатора УНДО п. **Василя Бараника,** літ 51, тепер кандидата адвокатури в Заліщиках. Розправі проводив радн. **Тертіль,** як вотанти засідали ст. судді Слезановський і Яґодзінський. Обвинувачував прок. **Мінасовіч.** Боронили адвокати: **посол д-р Степан Баран і д-р Лев Ганкевич.**

АКТ ОБВИНУВАЧЕННЯ.

Акт обвинувачення каже, що обв. сен. Бараник взивав людей на повиборчім вічу, яке відбулося в Народнім Домі в **Радехові дня 27. травня 1928 р.,** до боротьби проти Польщі за самостійну Україну і сказав, що український нарід опинився в польській неволі, а на золотій українській землі розсівся ворог-поляк, дальше, що польський уряд відбирає українському народові його землю та нищить його рідне шкільництво. Тією промовою — як каже прокуратор — обв. поповнив злочин державної зради (§ 58) і заворушення публичного спокою (§ 65).

ЗІЗНАННЯ ОБВИНУВАЧЕНОГО.

Обв. б. сенатор Бараник заявляє, що до ніякої вини не почувається. На вічу в Радехові було кількох послів і сенаторів і кожний з них говорив про що інше. Обв. виясньовав, чому українське населення не брало участи у виборах до польського сойму в 1922 р., а чому взяло в них участь в р. 1928. Дальше промовляв про ваґу орґанізації. Висловів, що їх акт обвинувачення закидає підсудному, він не вживав, а вживав їх мабуть б. посол Вислоцький. А поліціянт, що був на вічу, помішав промови ріжних послів і в свому донесенні подав, що інкриміновані вислови впали з уст обв-ого.

ЗІЗНАННЯ СВІДКІВ.

Св. **Станіслав Станушек,** постерунковий, що був на вічу як цивільний аґент, заприс., потверджує в загальному тези акту обвинувачення, але дечого собі вже тепер не пригадує, а дещо помішав, приписуючи обв-ому деякі вислови з промови на тому вічу б. посла Вислоцького. Предс. наводить свідка на те, що його зізнання в слідстві правдиві, бо, мовляв, по чотирьох роках не може він всього докладно памятати.

Обор. д-р **Ганкевич** пригадує свідкові, що він на розправі проти б. посла Вислоцького сказав, що пригадує собі з радехівського віча лише промову посла Вислоцького, а промов інших послів уже не памятає. На це св. заявляє, що то неправда.

Д-р **Ганкевич:** Я вам докажу, що ви тоді так зізнали!

Св. **Анджей Банек,** ст. постерунковий з Радехова, заявляє, що списував зізнання попереднього свідка і конфідента Володимира Маркова зараз по вічу, яке відбулося в тому самому домі, в якому находиться постерунок поліції.

Св. **Володимир Марків,** конфідент поліції з Радехова, заявляє, що був на вічу в Радехові але нині не памятає майже нічого з виголошених промов, тому покликується на свої зізнання на поліції і в слідстві. Тими зізнаннями він обтяжив і обвинуваченого і інших промовців.

Св. **Олександер Вислоцький,** б. посол УНДО і берестейський вязень, тепер у львівській тюрмі, заприс., заявляє, що напередодні віча в Радехові ті самі посли відбули віче в Камінці Стр. і з тими самими рефератами приїхали до Радехова. Кожний з них промовляв на одну тему, а тимчасом акт обвинувачення і прокураторські свідки закидають аж трьом б. українським парляментаристам ті самі злочини і дослівно ті самі вислови, що нібито впали на радехівському вічу.

Св. **о. д-р Володимир Пелліх,** незаприс., оповідає загально про хід того віча і про хід думок поодиноких промовців. Щодо промови обвинуваченого, то він говорив дуже спокійно про

соймові справи, а потім про потребу організації. М. ін. обв. підніс, що радехівський повіт, один з найспокійніших, виявив при виборах у 1928 р. найбільшу політ. зрілість з цілої виборчої округи, бо дав найвищий відсоток українських виборців. Св. підчеркує, що на розправі проти якого перед кількома днями св. Станушек сказав явну неправду, що він, як засуджений, подає тут тепер до відома на доказ, що до зізнань того поліц. свідка не можна ставитися з довірям.

Св. **Юзеф Кшижановський**, староста в Заліщиках, за згодою обох сторін незаприс., заявляє, що ніколи не мав якихнебудь конфліктів з обв-им на терені повіту. Обв. поводився завсіди коректно, а інтервеніюючи в ріжних справах, домагався спокійно розслідження справи і її полагодження згідно з законом, що св. старався по змозі сповнити.

Св. **Адам Янасінський**, б. повіт. комендант поліції в Заліщиках, тепер у Тернополі, заявляє, що стрічався нераз з обв-им чи то в суді чи при нагоді ріжних його інтервенцій або зажалень на поведінку поліції. Ніяких сцисій св. з обв-им не мав. Він все поводився культурно і коректно.

Св. сенатор д-р Антін Горбачевський, до якого зізнань прислухуються всі дуже уважно, заявляє, що забрав на вічу в Радехові слово перший, а по нім промовив обв-ий. Нині св. подробиць собі вже не пригадує, але виключає, аби обв. заявив щонебудь такого, що стояло би в колізії з законами. Висловів, закидуваних обвином в акті обв., обв. рішуче не вжив, що св. памятає добре хочби тому, що був перший раз в Радехові і що це було одно з перших віч нової У. П. Репрезентації, тому він звертав на все пильну увагу.

На запит обор. д-ра Ст. Барана св. підчеркує, що обв. по загальній опінії Українського Клюбу був одним з найспокійніших промовців. Говорив завсіди неагресивно, непідбурюючо, спокійно і річево.

На запит обор. д-ра Ганкевича св. стверджує, що УНДО як леґальна партія пішло — всупереч виборам з 1922 р. — до виборів у 1928 р., аби на парляментарній арені заступати права українського народу і леґальними засобами боронити тих прав.

Св. посол **Степан Кузик** заявляє, що б. сенатор Бараник промовляв на вічу в Радехові про соймові справи і мабуть про потребу організації. Говорив загально і нічого протизаконного не сказав. Взагалі обв. говорить завсіди незвичайно спокійно, що св. мав нагоду нераз ствердити.

Св. о. **Мирон Коритко**, парох Холоєва, предсідник радехівського віча, заявляє, що б. сен. Бараник говорив на тому вічу про освітні справи, а потім про працю послів у соймі, але докладніше тої промови він не памятає. Промова обв-ого була незвичайно зрівноважена, що лежить у самій натурі п. Бараника.

Св. о. **Іван Набережний**, гр.-кат. парох з Кривого, зізнає, що обв. говорив у Радехові про сойм. справи, потім взивав до організації і накликав мами, аби не ховали дітей по печах, але посилали їх до школи. Говорив як дідусь до своїх внуків, яких хоче чогось навчити, значить: дуже спокійно і річево.

Останній свідок **Василь Сіцелюк**, селянин з Радехова, зізнає, що обв. говорив на вічу про те, чому українці взяли участь у виборах 1928 р., потім про працю українських послів у соймі, а на кінці про потребу організації. Говорив увесь час лагідним тоном і підчас його промови св. не чув ані окликів „ганьба" ані окликів „славно".

На цьому замкнено доказове поступовання.

ПРОМОВА ПРОКУРАТОРА Й ОБОРОНЦЯ ПОСЛА Д-РА С. БАРАНА.

Після поставлення прис. суддям двох питань дотично вини підсудного (першого з § 58, другого з § 65) забрав слово **прок. Мінасович**, що виголосив довшу промову, в якій оперував менше фактами, а більше всякими патріотичними фразами, домагаючись покарання обв-ого.

По нім забрав слово обор. посол **д-р Степан Баран**, що виголосив знамениту під реторичним оглядом промову, в якій піддав аналізі зізнання всіх свідків і прокуратора й оборони, виказав безосновність акту обвинувачення та висказав при кінці думку, що не найдеться такий прис. суддя, який міг би потвердити поставлені питання.

По короткій нараді **прис. судді заперечили 12 голосами перше і такою самою скількістю голосів і друге питання, тому трибунал увільнив б. посла Бараника від усякої вини.**

По широкому світі.

Пруський премієр зголосив димісію цілого кабінету, тому що з днем 20. травня вигасли мандати дотеперішніх послів пруського сойму.

Середущу Америку навістив сильний землетрус.

На острові Целебес дався чути землетрус наслідком западання землі в морську глибінь.

На границі Тибету і Китаю приходить до боїв між військами обох держав, причому тибетанці заняли два китайські міста.

Як повідомляють з Бомбаю, в цілому краю приверенений вже спокій і порядок. Число жертв останніх кривавих боїв між магометанами й гіндусами осягнуло цифру 153 убитих і 655 ранених.

ОСТАННІ ВІСТИ

СТРАЙК У ЛЬВІВСЬКІЙ ПОЛІТЕХНІЦІ. — ВИКЛАДИ ПРИПИНЕНІ.

На основі ухвали, яка запала на вічу студентів львівської політехніки почався демонстраційний страйк. Віче ухвалило домагатися: 1) вдержання дотеперішних оплат, або знижки їх на 30 проц., 2) приноровлювання дотеперішніх метод у справі вакаційних метод, 3) вдержання університетської автономії; крім того присутні зробили залежними дальші кроки від переговорів зі сенатом політехніки в справі злагіднення присуду в дублянській справі. Корпоранти з палицями обставили всі входи до політехніки та не впускали ніякого студента до середини. Всеж на виклад хемії передісталася частина молоді, яка не солідаризувалася зі страйком.

Ректора, що вговорював студентів, аби розійшлися зпід політехніки, студенти не послухали.

Перед політехнікою була сконсиґнована поліція.

Сенат ухвалив припинити виклади, що умотивував тим, що одна частина молоді терором унеможливила другій частині бажання вчитися.

ЛІКВІДАЦІЯ ЕМІГРАЦІЙНОГО ДЕПАРТАМЕНТУ СЛУЖБИ ЗДОРОВЛЯ.

Проектована польським урядом ліквідація деяких державних у[...]анов і урядів задля ощадности обійме лише [е]міграційний Уряд і Департамент Здоровля в м-стві вн. справ. Агенди Ем. Уряду не перебере м-ство закордонних справ, а проєктують створення ем. виділу в м-стві праці й сусп. опіки. Після зліквідування служби здоровля створять виділ здоровля у м-стві праці та сусп. опіки.

СРСР ВВОДИТЬ ВІЛЬНУ ТОРГОВЛЮ ХАРЧАМИ.

У більшовицькій пресі появився розпорядок, підписаний головою ЦВК-у Калініном і головою ради нар. комісарів Молотовим про введення вільної торговлі харчовими артикулами. Декрет заборонює місц. владам робити перешкоди або накладати податки на вільну торговлю селян.

ПОЛИШИЛИ МІЖНАР. ЕКСПРЕСС.

З Греції та Македонії приходять вістки, що положення загострюється. Македонські залізничники застрайкували, а поїзди полишили серед поля. Влада старається привернути комунікацію при помочі війська. Міжнар. сімплонський поїзд лишили недалеко югосл. кордону. Паляч, машиніст і кондуктори забралися, осталя лише прислуга спальних ваґонів, чужинці. Пасажири зорґанізували міліцію, бо там увихаються опришки. Експрес стоїть без льокомотиви, бо нею відіхали греки-залізничники. У місц. Волос поліція застрайкувала, бо не дістала платні. Зачувати, що владу має перейняти бувш. диктатор Панґальос. Почтові і митні службовці дальше страйкують.

ЗРАНИЛИ АНҐЛ. КОНСУЛЯ.

Китайські бандити в Таі Пінь схопили анґлійського місіонаря та зажадали за нього 5 тис. фунтів окупу. Англійський консуль Ґраґам виїхав переговорювати з ними. Китайці обстрілювали авто, хоч мало хорувки. Консуль ранений двома кулями, тому шофер завернув.

—o—

ГРОШЕВА БІРЖА.

У міжнародніх оборотах девізи на Берлін нотували по курсі 2.12.70, приватно німецька марка 2.11.85, англ. фунт готівкою 33, долярові банкноти 8.86, зол. рубель 4.80, урядовий курс 1 ґрама чистого золота 5.92.44.

—o—

НОВИНКИ

— **Дефінітивне зречення д-ра К. Студинського.** Як довідуємося від Виділу „Наук. Тов. ім. Шевченка", д-р К. Студинський вніс письменне дефінітивне зречення із становища голови Товариства.

— **Сповнили гідно громадянський обовязок.** Щоби причинитися до збереження Української Господарської Академії в Подєбрадах, якій грозить ліквідація наслідком припинення допомоги чесько-словацьким урядом, Український Жіночий Союз у Празі улаштував на Великодні Свята т. зв. „розговини", на які прийшла численно місцева українська еміґрація. На програму вечірки зложилися декламації віршів Олеся і В. Михалевич, співи, танці і т. п. Чистий прибуток уможливив Союзові стати членом Т-ва прихильників Укр. Госп. Академії в Подєбрадах і внести до каси т-ва річну вкладку 10 долярів. Хто піде його слідами?

— **Чому не переведено доходження?** У звязку з нотаткою п. з. „Чи є цензура листів у Львові", поміщеною в ч. 54 „Діла" Дирекція почт і телеграфів надіслала нам письмо, в якому зазначує, що хотіла перевести доходження і в тій цілі покликала автора нотатки п. Гр. Ганулядка, щоби засягнути від него потрібних вияснень. Однак автор, не зважаючи на друге покликання, не зголосився і вияснень не дав. З причини недостачі конкретних даних чи річевих доказів неможливо було перевести в цій справі доходжень ані провірити, чи зміст згаданої нотатки згідний з фактичним станом річи.

— **УВО?** Польські джерела повідомляють, що на команданта поліційн. постерунку в Лубінцях (біля Стрия) ст. пшодовніка Кліховського вже кілька разів уладжували замах. Він уже двічі дістав „присуди смерти". В листах тих анонімові змовники заявляють, що мусять убити його, бо він для них невигідний. Присуди підписані були Українською Військовою Організацією. Двічі теж виконували замах на Кліховського, та він вийшов із нього ціло. Тому кілька днів нічю Кліховський придержав трьох людей, озброєних у револьвери та кастети. На кастетах були виґравіровані слова „Ми гайдамаки". Арештованих відставили до суду в Стрию.

— **Платні виплачуватимуть здолу.** Зачувати, що польський уряд хоче перевести дальші ощадности шляхом системи виплати платень. Досі виплачували всі платні згори. Тепер уряд поручить виплачувати платні здолу, себто після скінчення місяця праці. Так уряд заокруглив би свої ощадности до 100 міл. зол. Колиб ухвалили цей проект, то перші платні виплатили би щойно 10-го цього місяця, у найближчім місяці 20., у дальших місяцях щойно в останнім дні місяця.

— **Не „капітан із Кепініку" а „спаситель людства".** У звязку з арештуванням „військових" на т. зв. Гицлівській Горі у Львові виснилося, що селянин, якого тоді арештували це Дмитро Стасник із Верхрати (пов. Рава Р.). Він продав частину свого поля, щоби „ощасливити людство". Собі і ще якимсь безробітним дав пошити військові однострої, бо хотів довести до „революції". Його ідеалом: Мусоліні, Сталін, Гітлер і Бріян. Коли приїхав до Львова та на Гицлівській Горі дав однострої своїм людям, щоби переодягнися та щоби потім почати „діяльність" — поліція арештувала всіх 7 людей із Стасникового „почоту".

— **Ученик вломником.** У Львові при вул. св. Яцка 8. вломники вкрали в А. Маслянки білля вартости 500 зол., а в В. Овчарек 2 перстені та плащ вартости 300 зол. Поліція арештувала вломників Ст. Рухаба (Стрийська 4) і Стан. Дрогобицького (Яблоновських 11). Частину добичі поліція відібрала. Третього вломника, проводиря, ученика, поліція шукає.

— **Пожежі.** У Сколім згорів дім Кляйна. Вогонь перекинувся на будинок бувш. шк. ради. Вихор розніс іскри і рівночасно пожежа повстала в ріжних сторонах міста. Шкоди є на 150.000 зол. — В фабриці олію Кончарова у Вильні вибухнула пожежа. Вогонь перекинувся на будинок тютюневого монополю і м. різню. Разураз чути було детонацію, це тріскали збірники олію. Попарилося кількох людей, один вогневик урвався з линви та потовкся. Власник олійні збожеволів. Студентка університету Поморська зазнала нерв. атаки, як побачила спадаючого вогневика. Її забрали на псих. клініку. В Плотичі (Бережани) згоріло 18 господарств, разом 40 хат і госп. будинків. Шкода дуже велика. Причина пожежі невідома.

— **Новий летунський осяг.** У Віґо (Еспанія) осів 22. ц. м. німецький гідроплян „До Х", що вилетів з Гербур Грей і перелетів Атлянтик, осідаючи на Азорах.

— **Після корабельної катастрофи в Аденському заливі.** Дирекція товариства „Месажері Маритім" одержала повідомлення з Джібуті, що нестає 54 пасажирів, які находилися на кораблі „Жорж Філіпар". На дно моря пішов значний вантаж золота в штабах вартости 4 міліонів франків, який вислано з Парижа до індокитайського банку. Пропала теж почта

— Жіночий лет понад Атлянтик. Американська летунка Амелія Іргардт, що вилетіла минулої пятниці з Ґрейс на Новій Фунляндії до Европи, осіла в суботу пополудни в Ірляндії біля Льондондері. Простір 2.026 морських миль, перелетіла за 15 годин і 39 мінут. Осідаючи в Ірляндії, була зовсім вибита зі сил. Мала на меті долетіти до Парижа, одначе з причини дефекту мотору мусіла лет перервати. Оповідає, що подорож мала дуже тяжку, бо кілька разів мусіла боротися з дощем і бурею. Підчас бурі тріс збірник бензини і тому мусіла осісти.

— Не обійшлось без нещастя. З приводу прилету Амалії Ірґардт з Америки до Ірляндії, вилетіли з Льондону на стрічу з нею відомий летун Клерс і пресовий фотограф ілюстрованого щоденника „Дейли Скеч“, щоби зробити відповідні знимки. Коли вертали назад, над Шкоцією зіпсувся мотор і оба летуни пробували осісти на невідповідному місці. І тут скоїлася катастрофа, бо літак розбився і Бартон погиб відразу а Клерс так тяжко потовкся, що за годину помер.

З музичного життя.

ПОПИС ФІЛІЇ МУЗ. ІНСТИТУТУ У ЛЬВОВІ.

Рікрічно устроювана імпреза **спільних пописів усіх філій** Музичного Інституту ім. М. Лисенка — цього року представилася дуже змістово та інтересно. На неї зложилося: 12 фортепянових точок філій: Перемишль, Стрий, Станиславів, Коломия, Тернопіль, відтак 3 скрипкові й одна чельова продукція зі Стрия, Коломиї та Станиславова. Усі продукції (II—VII. року науки) виявили переважаюче число значних, навіть винімкових музичних талантів, та при тім добру, нераз високу лінію правдивої, нефальшованої муз. освіти і культури. З природи річи ми приневолені обмежитися тільки до оцінки елевів старших років науки.

Доволі гарну, музикально заокруглену лінію виявила фортепянова продукція п. М. Витвицької з Коломиї у ноктюрні Шопена ґ-моль. Продукції фортепяну V року: Мендельзона концерт д-моль і Шуберта-Геллера парафраза „Ді Форелле“ — можна скваліфікувати як зовсім добрі і приличні, особливож останню з них. Зате 4 фортепянові продукції вищих років змістом і формою входили вже у справді артистичну сферу і під тим кутом уже їх треба оцінювати. Брамса темнокраскова рапсодія ґ-моль (у виконанні п. Шматерівни з Перемишля) була технічно і змістово поглиблена і опанована бездоганно. Трудне під кожним оглядом скерцо б-моль Шопена було виконане талановитим елевом З. Савицьким зі Стрия зовсім поправно; до повного артизму здалобся ще трохи більше фінезії і заокруглення в нюансах удару, динаміки і педалу. Далеко труднішу задачу мала незвичайно талановита М. Кравцівна зі Стрия — у так труднім технічно, а так змінчивім і химернім у карнаваловім настрою творі, як „Папільонс“ Шумана; пяністка вийшла і тут побідно, але не почувала ще себе так, щоби „гратися трудноцами“ та виявити свою питому фізіономію, так як це було у Етюді Ліста—Паганінія е-дур.

Найкраще мабуть почувала себе п. А. Айзнерівна з Перемишля, у творі так вдячнім і блискучім а повнім незнищимої життєвої сили, як Угорська рапсодія Ліста. П. Айзнер ще не пяністка в цілому значінні слова, але має безперечно всі дані, щоб невдовзі при інтензивній праці стати пяністкою у стилю brillante.

Скрипкові продукції заступлені тільки 3-ма точками (одною III. і двома V. року) стояли всі на висоті завдання і виявили вельми музикальне обличча. Добра рука і технічна прецизія слідна була у обох продукціях V. року: п. Р. Фрухтер зі Стрия та Сатурської Л. з Коломиї; особливо гарно була вистудіювана і зіграна з супроводом Елеґія Ернста, хоча й у деяких моментах можна було вижидати більше драматичности. Тільки у виконанні концерту Вівальдія (дуже талановитою) ученицею III. р. годилобся подати ще скрипачці не одну смичкову інструкцію!

Попис закінчила (по раз перший у нас!) продукція **хору** елевів Муз. Інституту у Львові кляси проф. М. Колесси, яка виконала кілька нар. пісень Закарп. України — вельми поправно під оглядом ритміки і фразування, хоча ще трохи не зрівноважено під оглядом інтонації і динаміки

І. Г.

Відозви й комунікати.

За матеріяльну підтримку української сокільської репрезентації на IX.Всесокільському Здвизі у Празі.

Рік 1932 є святочно-памятним роком у житті всього Сокільства. В цьому році минає вже 100 літ від часу народження великого славянина д-ра Мирослава Тирша, творця сокільської ідеї, яка знайшла широкий відгук довго перед світовою війною і серед українського народу на наших західних землях. Для вшанування памяти великого Сокола організує Чехословацьке Сокільство Всесокільський Здвиг у Празі від 3.—7. липня ц. р., який є IX. з черги від повстання Чехословацької Сокільської Організації.

Вістка про IX. Всесокільський Здвиг облетіла всю земну кулю і кожний культурний славянський нарід готується до виступу на цьому Здвизі. Не сміє бракувати там серед інших славянських народів і синів нашої нації. Українські сокільські гнізда, що знаходяться за кордоном у Празі, Ржевницях, Пардубицях, Брні, Подебрадах візьмуть також участь у цім Здвизі, щоби віддати належну пошану творцеві Сокільства. Одначе цей виступ та участь українського сокільства в Тиршовому Здвизі звязані з великими матеріяльними видатками як на подорож, так і на друк пропаґандових плякатів і т. п. Сокільські товариства українців у Ч. С. Р. матеріяльно стоять слабо і не будуть у силі самі покрити всіх коштів. Тому Союз Українського Сокільства за кордоном звертається до всього Українського Громадянства в краю і за кордоном з проханням матеріяльної допомоги та моральної підтримки в справі його успішного розвитку і гідної репрезентації на IX. Всесокільському Здвизі.

Громадяни! Підтримайте Українське Сокільство за кордоном, сокільські орґанізації, які на еміґрації хочуть якслід сповнити свій обовязок та гідно репрезентувати українські барви на міжнароднім форумі, на IX. Всесловянськім Здвизі! З незломною надією на доброзичливий відгук Українського Громадянства Союз веде в тяжких умовинах належне приготування до виступу на IX. Всесокільському Здвизі.

Хай-же наш заклик не залишиться голосом „вопіющого в пустині“ загальної байдужости! Хай бодай сотня представників орґанізованих українських сокільських сил стане на світовому форумі для віддання пошани в століття народного основника Сокільства Мирослава Тирша, якому деякі славянські народи, а передовсім чехословаки, завдячують своє національно-державне визволення.

Все вперед! Всі враз!

ЗА ТИМЧ. УПРАВУ СОЮЗУ УКРАЇНСЬКОГО СОКІЛЬСТВА ЗА КОРДОНОМ:

Інж. В. Прохода в. р., голова. *С. Черняхівський* в. р. справник.

Я. Благітка в. р. начальник.

Гроші слати на адресу скарбника Союзу: **Evhen Levickyj, Poděbrady — Lazně, Ukrajinskyj Sokol, Zámek, C.S.R.**

СПОРТ.

Станиславів:
Пролом—Адміра 3:1 (1:1). Мистецтво Б. кляси

Стрий:
Корона (Самбір) — У.С.К. 7:2 (3:1). Мист. Б. кляси

Дрогобич:
Дністер (Самбір) — Юнак 2:1 (1:0). Мист. Ц. кляси

Надвірна:
Гакоаг—Бескид 3:2 (2:2). Мист. Ц. кляси

Ходорів:
У.С.Т. — Хортиця (Жидачів) 3:1 (1:1). Товариські змагання.

Ціни набілу у Львові.

„Маслосоюз“ платив кооперативам дня 23.V. 1932 р. за масло експортове та десерове пріма 0·00 зол., за літру молока 23—24 сот., літру сметани 1·20 зол., копу вець 3·30.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Театр.
Вівторок, 24. V. год. 8. веч. „Блукаючий голяндець“.
Середа, 25. V. год. 7.30 веч. „Чорне Ґето“ (ціни найнижчі).

Театр Ріжнородностей.
Вівторок, 24. V. год. 8. веч. „Гав-гав“.

Театр Новин.
Вівторок, 24. вистава не відбудеться.

Концертове Бюро М. Тірка.
Середа, 25. травня: Концерт Тітта Руффо, І. баритона „Ля Скалі“ в Мілянo.

Кіна.

АПОЛЬО: „Така солодка дівчинка, як Ти“ (Аннi Ондра)
КАСІНО: „Любовниця з Таїті“ (Ван Дайк).
КОПЕРНИК: „Д-р Джекиль і мр Гайд“ та Вбивство през. Думера.
ЛЕВ: „Жінка на Марсі“.
МАРУСЕНЬКА: „Д-р Джекиль і мр Гайд“ та Вбивство през. Думера.
МІРАЖ: „Спокуси Европи“, „Ліліянка як дикунка“.
ОАЗА: „Табу“, „Приборкання фаіртуючої“ (Клара Бов).
ПАН: „Ліліом“.
ПАЛЯС: „1980 рік. Подружжя будучини“.
ПАСАЖ: „Ковбоїв тріюмф“ (Кен Мейнард), „Шляхом ганьби“ (Батицька).
ПРОМІНЬ: „На Сибір“.
СОНЦЕ: „Поліцмайстер Таґеєв“.
СТИЛЕВЕ: „Пропавший повітреплав“, Пат і Паташон.
УТІХА: „Обманець із Тексасу“, „Ковбоєве кохання“.
ХИМЕРА: 24 години з життя жінки.

Програма радіо.

Середа, 25. травня 1932.

Кенігсберг (217,1) 13.05, 16.30 Концерт, 19.30 Авд. у честь Нестроя, 20.00 Трансм. 21.10 „Вояки“ авд. Ленца, **Братислава** (278,8) 12.45 Концерт, 18.00 Авд., спів, 19.30 „Беатріче“ оп. Лідіена, **Бресляв** (325) 20.00 „Алля Турка“ давня та нова турецька музика, 22.20 Мікрофон підслухує соловейка, **Мілянo** (331,4) 16.45 Квінтет, 20.45 Комедія, **Льондон** (356,3) 20.25 „Золото Рену“ оп. Вагнера, **Гельсінґфорс** (368,1) 19.05 Свято сканд. музики, **Букарешт** (394,2) 19.40 Спів, Крутеско, 20.00 Віольончеля, 20.00 Форт., 21.15 Скрипка, **Берлін** (419) 17.10 Спів, Ір. Ноаре, 21.10 „Пробудження весни“ Ведекінда, **Білгород** (430,4) 20.00 Пісні, Бініцка, 21.15 Концерт Мокраняца, **Стокгольм** (435,4) 19.30 Солісти, 20.30 Спів, Раґнар Гультен, **Рим** (441,2) 17.30 Пісні, Велія Капуано, 20.45 „Ле Віллі“ оп. Пучінія, 22.10 „Дівча зі Заходу“ оп. Пучінія, **Прага** (488,6) 15.30 Форт. рец., 19.30 „Духи в замку“ оп. Кріцки, **Брюсель** (509,3) 17.00 Соната, 20.00 Фортепян, 20.30 „Ле Жандарм е сан Пітіє“ ком. Куртліна, **Мінхен** (532,9) 12.00 Концерт, 21.00 „Ретунг“ драма Кесера, **Любляна** (574,7) 18.00 Квінтет, 20.30 Сольо, **Харків** (937,5) 15.00, 16.00, 18.00, 20.00, 24.00 Концерт, **Кенігсвустергаузен** (1634,9) 14.00, 21.10 Трансм., 15.00 Для молоді, 16.30, 20.00 Концерт, 17.30 „Спорт у людей та звірят“.

ЛЬВІВСЬКЕ РАДІО.

Середа, 25. травня 1932.

11.45 Перегляд преси, 11.58 Астр. час, 12.10, 14.45, 15.25, 16.40, 19.40, 22.40 Грамофон, 13.20, 22.35 Метеор. ком., 15.05 Госп. ком., біржа, 15.15 Пласт. куток, 15.50 „Марія Антонина, пор. польських уланів“, 16.15 Ком. фіз. виховання та спорту, 16.20 „Книжка, що не дає спати“, 16.55 Англ. лекція, 17.10 „Через Понари до Трок“, 17.35 Легка музика, 19.15 Хліборобська скрипка, 19.25 „Дах над головою“, 20.00 „Бол. Прус“ фейл., 20.15 Пісоньки, хор, 21.00 „Про Кар. Шимановського“, 21.15 Концерт творів Шимановського (сп. Стан. Корвін-Шимановська, сопр.), 22.45 „Найгеніяльніший шпіон світової війни“, 23.00 Танк. музика.

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло“. З друкарні Вид. Спілки „Діло“, Львів, Ринок 10